

EUCCHARISTIE

Večer před svým utrpením vzal Ježíš při večeři do svých svatých rukou chléb, vzdal díky Otci, lámal, dával svým učedníkům a řekl: „*Vezměte a jezte z toho všichni: Toto je moje tělo, které se za vás vydává.*“

Po večeři vzal také kalich, znovu vzdal Otci díky, dal učedníkům a řekl: „*Vezměte a pijte z něho všichni: Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.*“

Onu moc proměňovat podstatu chleba a vína v jeho Tělo a Krev – tedy konsekrovat je v živou přítomnost Krista – udělil apoštolům, aby ji předávali svým nástupcům – kněžím při jejich platném vysvěcení.

POZVÁNÍ K VELIKONOČNÍ HOSTINĚ

Eucharistie „*je oběť Těla a Krve Pána Ježíše, kterou Ježíš ustanovil, aby pro všechny časy, dokud znovu nepřijde, zachoval v trvání oběť kříže a své církvi tak zanechal památku na svou smrt a na své zmrtvýchvstání. Je znamením jednoty, poutem lásky a velikonoční hostinou, v níž je požíván Kristus, duše se naplňuje milostí a dává se nám záruka věčného života.*“ (Kompéndium KKC 271)

Pán Ježíš zve všechny: „*Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.*“ (Mt 11,28)

Pojďte se svými těžkostmi a problémy jakéhokoliv druhu. V mém stínu najdete světlo k jejich vyřešení, získáte posilu a poznáte smysl života. Pojďte a pijte z pramene mé lásky, který vám nabízím. Láska je síla, která překonává všechno, láska přitahuje, láska proměňuje, láska žije z lásky a je nejpotřebnější hodnotou. Když se člověku lásky nedostává, je mu zapotřebí obrátit se tam, kde ji může načerpat – u Ježíše v Eucharistii.

Pozvání k velikonoční hostině je pozváním k plné účasti na mši svaté – k napojení na život Boží v Eucharistii, které je i zapojením do plného života s církví. K plné účasti na slavení oběti mše svaté je zapotřebí i určitá příprava. Před prvním svatým přijímáním má podobu i katechetických setkání.

„*Mše svatá je zároveň a neoddelitelně památka oběti, v níž se zpřítomňuje oběť na kříži a posvátná hostina společenství těla a krve Páně. Avšak slavení eucharistické oběti je zcela zaměřeno na důvěrné spojení věřících s Kristem ve svatém přijímání. Jít k přijímání znamená přijmout samotného Krista, který se za nás obětoval.*“ (KKC 1382)

Přijetí Eucharistie je podmíněno vírou a touhou po Kristu, stavem bez těžkého hříchu, ochotou odevzdat se přijímajícímu Kristu a hodinou eucharistického půstu (- viz poznámka v pokračujícím textu). Lehkých provinění před sv. přijímáním upřímně litujeme a jsou nám odpuštěny příchodem Krista v eucharistii. (Přesto při svátosti smíření, pro kajícnost i z výchovných důvodů, jmenujeme alespoň ty nejčastější, při čemž se nám pak dostává posily a rady k snadnějšímu vítězství nad pokušeními a získáváme lepší vztah k Bohu.)

Eucharistie je živý Ježíš, který ve své lásce chce v nás a pro nás vytvářet s námi jednotu, aby náš život byl jeho životem. Aby on sám byl v nás jako je nebeský Otec v něm a abychom byli uvedeni v dokonalou jednotu, a svět aby poznal, že on je poslaný Otcem a zamiloval si nás jako jeho. (srov Jan 17,23) / Dále jde o to, abychom byli světlem světu a oslavou Boží./

Krátce se podívejme, co ustanovení Eucharistie předcházelo, pak na význam některých použitých slov a znova se zamysleme nad důvody a velikostí Ježíšova daru, který přesahuje všechny ostatní svátosti. Ty jsou k tomuto vrcholu – Eucharistii – zaměřeny jako k svému cíli. (srov. výrok Tomáše Akvinského v KKC 1211)

Pán Ježíš poprvé o svém rozhodnutí, být pro nás svátostným životodárným pokrmem, začal hovořit krátce poté co na břehu Tiberiadského jezera v Galileji z pěti ječných chlebů a dvou ryb nasýtil pět tisíc mužů. Velikost zázraku podtrhlo 12 košů sesbíraných úlomků či drobtů (viz Jan 6, 1-15). Zázrak měl vést ke snazšímu přijetí pozdějšího svátostného nasycení k životu duše. Ježíš ho ohlásil, když jej dalšího dne vyhledali v Kafarnaum (viz Jan 6,22-69). Nejprve jim vyčetl, že ho hledali ne proto, že viděli znamení, ale proto, že jedli chléb a nasýtili se a vyzval je: „*Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.*“ (Jan 6,27) V pokračujícím rozhovoru, jim na jejich dotaz Ježíš řekl, jaký skutek od nich Bůh žádá: „*Abyste věřili v toho, koho on poslal.*“ Těm však byl zázrak s chleby nedostatečný, chtěli vidět další znamení a vše, co Ježíš dokáže. Přitom vzpomněli na manu, která od hladu chránila jejich předky při putování pouští a o níž je psáno: „*Dal jim chléb s nebe.*“ (Neh 9,15; Ex 16,15) Tato mana však byla předobrazem toho chleba, o kterém Ježíš začínal mluvit. Vysvětloval jim: „*Boží chléb je ten, který sestupuje s nebe a dává život světu.*“ – Nuže, chceme ho vidět a dostávat stále. To byl postoj, který v tu chvíli Ježíšovi posluchači zaujali. Ježíš nato řekl: „*Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nikdy nebude žíznit.*“ (Jan 6,35) Poukazoval i na Izaiášovo proroctví, že všichni budou vyučeni od Boha. Současně je i s apoštoly velmi nekompromisně podrobil zkoušce víry, když řekl: „*A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.*“ A zdůraznil: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.*“ (Jan 6,54.56.) Dále přidává vysvětlení: ten „*bude mít život ze mne.*“

Kristova slova jsou předmětem víry a na té závisí naše spása. On také řekl: „*Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.*“ (Mk 16,16)

Příprava na svátost má dvě podstatné části: jedna spočívá ve víře a druhá v lásce. K první napomáhá katecheze a ke druhé dopomáhá prožívání přítomnosti Krista a jeho poznávání. Obojí závisí na milosti a daru Ducha svatého. Ten však není odpírán těm, kdo o něj prosí. (viz Lk 11,13)

Kdo se ze zásady staví proti pravdám víry, tomu nepomohou žádné zázraky jak jsme viděli u mnohých, kteří byli zázračně nasyceni. Přesvědčení, že si sám určím nejlíp, co je pravda, je pouhou pýchou.

P. Alois Pekárek v promluvě na eucharistické téma řekl: „O základních pravdách víry se nedebatuje, víra se přijímá.“ Ale hned k tomu přidal diskusi katolického biskupa z Gázy Samona s islámským muezínem při pouti do Jeruzaléma, aby tím víru posluchačům trochu usnadnil:

Muezín chtěl biskupa před ostatními znemožnit nebo aspoň zahanbit a proto se ho otázal: „Jak vy křesťané můžete věřit, že se chleba mění v Kristovo Tělo?“ A biskup se ho nesnažil přesvědčit o podstatě víry, kterou jistě muezín nechtěl uznat, ale začal odpovídat

poukazem na přirozené věci: „Když jste se narodil, byl jste malý, dnes je z vás mohutný člověk. Čím to? – Přijímal jste potravu a chléb se ve vás měnil v tělo. Od narození vám tak přibylo masa i krve. – Jestliže vy dovedete přeměnit pokrm ve své tělo, Bohu to chcete upírat? On že by to nedokázal?“ Muezínovou námitkou bylo, že tvrzení o tom, že Ježíš je i ve velmi maličkém kousku chleba celý, má za nepřijatelné. Biskupovo vysvětlení bylo prosté: „On tam nemá fyzické tělo, jaké měl jako člověk, má tam tělo oslavené. Ale hleďte, já se na vás dívám očima, které jsou malé jako sv. hostie a přitom vás vidím celého. Jestli vy se celý můžete vejít do mého oka, může se Ježíš vejít do malé hostie. Nevzdávající se muezín vznesl hned další námitku: „Jak by se dalo pochopit, že Ježíš může být v každé hostii tady v Jeruzalémě i v Betlémě a jinde?“ Tu biskup vytáhl zrcadlo a nechal si od muezína potvrdit, že se v něm vidí. Pak ho rozbil na množství střípů a nechal muezína zírat na to, že je náhle vidět v každém střípku a dodal: „Také Kristus Pán je jeden, ale přítomný v každé sv. hostii na celém světě.“ P. Pekárek v příkladech uveřejněných v „Hořícím srdci“ pokračoval.

Zde však nám stačí přijmout samozřejmou věc, že Bůh by nebyl Bohem a Stvořitelem, (který jediný je dokonalý, všudypřítomný a všemohoucí mimo protirečení), kdyby nás nekonečně nepřesahoval. Víme jak mnohé technické věci byly před nějakým stoletím pro nepochopitelnost něčím nemožným a nepřijatelným. Proto technická stránka nám nemusí být ve víře problémem, ten může být jen v nás a v našem postoji k Boží nabídce a k nabídce původce zla a otce lži s jeho lákadly.

Přesto některá vysvětlení použitých slov v textu evangelia, který se týká Eucharistie a tajemství víry, si zaslouží pozornosti a pomáhají k lepší možnosti pochopení textu.

„Toto je moje tělo.. Toto je kalich mé krve... - smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.“ – Tato Kristova slova jsou naprosto jednoznačná, Eucharistie je on sám.

V aramejštině tělo znamená živou bytost, osobu, na rozdíl od našeho pojetí, v němž se může jednat i o neživé tělo. V pojetí Izraelitů tělo představovalo jednotu s duchem člověka. Patrné je to u SZ proroků, např. ve znění: „*vylijí svého Ducha na každé tělo*“ (Joel 3,1) nebo „*Přijde se sklonit každé tělo přede mnou, praví Hospodin.*“ (Iz 66,23) - ekumenický překlad, ve snaze přizpůsobit se lépe obsahu zde i v 1M 6,12, „každé tělo“ nahrazuje slovy „veškeré tvorstvo“, zatímco u Joela slovo „tělo“ nechává. Ve slovech Ježíše „mé tělo“ představuje tedy celou jeho osobu, v níž lidství je spojeno s božstvím. Kardinál Korec k této skutečnosti dodává, že v Ježíšově výrazu „mé tělo“ je vyjádřena i slabost člověka, chystajícího se na smrt, zatímco jeho božství je věčné. Aby se spojení s ním ve víře stávalo i viditelnou a hmatatelnou skutečností, zvolil k tajemnému úkonu za svátostný znak chléb a víno, pod jejichž způsobou zůstává v Eucharistii po přepodstatnění (transsubstantiatio) při proměňování, při němž koncelebrant propůjčuje svá ústa Kristu.

Památka je slovo, chápané někdy odlišně. V Izraeli biblické připomenutí si nějakého činu představovalo další skutek, který byl s původním činem vnitřně spojen. Obvykle šlo o vyjádření v bohoslužbě týkající se celého národa. Slovo „památku“ představuje proto v duchovním životě izraelitů širší a hlubší význam. (*Ale i u nás se používá slov „vzpomeň si na mne“ ve smyslu prosby o nějaký skutek, ať o dobrodíní nebo připomínku, týkající se chování, ač památce dáváme jiný smysl.*) Tento izraelský význam a chápání slavené památky se týká předně Božích činů a Ježíšova výzva ke konání památky je příkazem v onom (vrcholném) pojetí stálého opakovaného slavení Ježíšova největšího činu – zpřítomňování jeho oběti za nás, včetně přijetí Otcem, které nastalo slavným vzkříšením a nanebevstoupením. On sám je proto Eucharistií v této úrovni, a proto zde platí Ježíšova slova, že tento chléb dává život světu, že vede ke vzkříšení, protože v Ježíši pod svátostnou způsobou se nám dostává život, stejně jako jemu z Otce (viz Jan 6,57).

Zamyšlení nad Ježíšovými slovy nás uvádí do hloubky svátosti, kterou je třeba prožívat a skrze niž se nám dostává přístupu do společenství Nejsvětější Trojice a podílu na božském životě.

P. Marcel Javora v přednášce na téma: „To konejte na mou památku“ odkrýval v tomto příkazu, vedle zpřítomnění Kristovy oběti, další pohled zaměřený na důslednost se vztažením na vlastní osobu – tedy lámat a dávat se jako Kristus. Jeho myšlenku sice katechismus netlumočí, ale ona úzce souvisí s Kristovými slovy: „kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden.“ (Mt 10,38) K sebezáporu a přijetí kříže po jeho vzoru vyzývá Ježíš i na dalším místě (Mt 16,24). Jde o oběť ztotožnění se s Ježíšem k prospěchu druhých

Papež Jan Pavel II. rovněž zdůrazňoval „darování se plně k dispozici druhým,“ jako smysl kněžského povolání. Lze zde vzpomenout také na slova: „Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává, a komu mnoho svěřili, od toho budou žádat více.“ (Lk 12,48) V jejich světle jakoby se i plnost darování se, lámání se a oběti života odvíjely od naší schopnosti z obdržené milosti a povolání. Avšak, jak říká P. Marcel, všichni jsme povoláni k oné plné účasti na Eucharistii v okamžiku konsekrace a potažmo celého svého života, který s Kristem a v Kristu při mši svaté odevzdáváme Otcí. A aby naše slova byla skutečně pravdivá, musí být pravdivá i naše ochota k oběti života – je-li nám něco zatěžko, stačí si připomenout, že to ještě není ono dávání života. Nikdy nesmí jít o naši lenost a neochotu Krista následovat. Způsobů „lámání se“ a „dávání se“ je tolik, kolik je našich bližních – v nich sám Kristus potřebuje pomoc nést kříž. „Neste břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.“ (Gal 6,2)

Ke slavení Eucharistie patří prožívání mimořádné jednoty. Ve svém vrcholu se s Kristem obětuje celá Církev (putující, trpící i vítězná) a spolu s ním je obětována. Všichni se připojujeme ke Kristu – k jeho modlitbě. Skrze něho vzdáváme Bohu díky a chválu, která stoupá k Bohu a zároveň nám od něj přichází spása.

Ježíš je nám největším darem od Otce, kterého on sám také nejvíc oslavil. Jak uvádí kard. Korec, „*nikdo mu nikdy nevzdal větší úctu a chválu než Ježíš. Nikdo nikdy nemůže vzdát větší dík Bohu než Ježíš ve své oběti... U Ježíše se dík stává něčím nepřevýšitelným a něčím ojedinělým. I on při Poslední večeři vyslovil slova děkování, ale to nebylo jen děkování slovy, Ježíš vkládal do svých děků svou osobnost, celý svůj život Bohočlověka. A trvale vyjadřuje své poděkování tím, že daruje sebe samého, že obětuje svůj život. A toto dělá ve jménu všech lidí. Když se ve mši svaté připojujeme k tomuto jeho děkování, slavíme Eucharistii, vzdáváme díky nejhlubším myslitelným způsobem.*“ Slovo eucharistie pochází z řečtiny a je slovem „vzdávání děků.“ Název je zvolen z děkovného hymnu Večeře Páně pro její vrchol. Mše svatá je tedy slavením děkování. Slovo mše, latinsky „missa,“ je jméno ze slova „missi“ = „poslaní.“ Účast na mši sv. má mít pokračování v našem dalším životě, do kterého jsme v jejím závěru posíláni slovy „Jděte ve jménu Páně!“ - „poslaní“- „missi.“ Eucharistie je také nazývána Nejsvětější svátost oltářní, protože se uskutečňuje na oltáři.

Ukřižovaný Ježíš je nepřekonatelným vrcholem Boží lásky a Bůh nám nemohl dát větší dar. Někteří světci proto čerpali z kříže veškerou moudrost a učitel církve sv. Bonaventura ho označil za knihovnu, v níž se naučil všemu. Ve mši svaté je tento Otcův dar živý, oslavený a zpřítomněný, aby se stal naším životem.

Oslavený Spasitel je před Otcovou tváří jako Beránek, je „po pravici toho, který sedí na trůnu“ a náleží mu „*dobrořečení i sláva, díky a čest i moc na věky věků.*“ (Zj 5,13)

Beránek, který byl v Egyptě Izraelitům pokrmem na cestu do zaslíbené země a jehož krev na veřejích dveří byla záchranou prvorozců v domech Izraelského lidu, byl

předobrazem Krista. Jeho předobrazu se týká i ustanovení, že obětnímu beránku „paschy“ nezlámou žádnou kost (Nu 9,12 a Ex 12,46). Symbolu obětního beránka pak použil Izaiáš, když mluvil o „beránku vedeném na porážku,“ který byl „proklán pro naši nevěru.“ (Iz 53,7.5.8.) A Jan Křtitel později na Ježíše poukázal slovy, které používá kněz před podáváním svatého přijímání: „*Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.*“ (Jan 1,29)

S ním a v něm přišlo Boží království a v něm trvá. Proto on mohl říci: „Vždyť království Boží je mezi vámi!“ (Lk 17,20-21) Ale stejně jako to mnoho jeho současníků nepochopilo, nechápe to mnoho lidí ani dnes. Nějak si to stále patřičně neuvědomujeme. Ježíš, který přišel kvůli spáse každého jednotlivce, se za pozemského života nacházel jako Bůh i jako člověk v jedné osobě, v konkrétních místech Palestiny. A dnes se tentýž Ježíš nachází nejen ve všech svatostáncích světa, ale i v srdcích všech hodně přijímajících.

Ježíš hříšných Spasitel (JHS) a Bůh, podal zároveň největší důkaz své lásky k nám, když pro naši spásu podstoupil všechno (*předpovězené*) utrpení a smrt na kříži. Proč to udělal? Nemohl to všemohoucí Bůh pro naši spásu zařídit jinak? (*Jsou to nemístné otázky a nelze se domnívat, že by to jinak mohlo být tak mocným projevem lásky a takového obdarování pro nás. U všemohoucího Boha je teoreticky možné jakékoli dobro, ale v tom se projevila Jeho všemohoucnost, že zvolil naši spásu skrze kříž a nejen otevřel a ukázal, ale i prošlapal cestu do nebe. Cestu, na níž je plně s námi. Svou smrtí s oslaveným vzkříšením překlenul propastnou vzdálenost, kterou mezi námi a Bohem způsobil hřích.*)

Ježíš za každého z nás prolil všechnu svou krev, neboť žádným jiným způsobem by člověka tolik nepovznesl na ceně a důvodem byla jeho nezměrná láska k nám, která šla do krajnosti, jenž je mnoha lidem nepochopitelná. Je to láska Boha. A v ní byla Bohem Otcem přijata Ježíšova oběť. Tato oběť za naši spásu i s přijetím trvá.

Ježíšova oběť se neuskutečnila jednou a tečka. – Jakoby by tou obětí byl konec. Oběť Ježíše Krista je obětí Boha v jeho největší všemoci. Začala ve slovech Pána Ježíše při poslední večeři, kdy ustanovil eucharistickou oběť. S jakou láskou čekal na ten okamžik je jen nepatrně naznačeno v jeho slovech uvedených v evangeliu: „Velice jsem toužil jíst s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět.“ (Lk 22,15). S nesmírnou láskou vzal při večeři chléb, vzdal díky, lámal, dával svým učedníkům a řekl: „*Vezměte a jezte z toho všichni: Toto je moje Tělo, které se za vás vydává.*“ A před podáním kalicha řekl: „*Vezměte a pijte z něho všichni: Toto je kalich mé Krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. To je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.*“

Do ustanovení eucharistie vložil Pán všechno – sám sebe. Je to jeho Tělo, které se za nás vydává, je to jeho Krev, která se za nás vylévá, je to celé jeho *pravé* Lidství i Božství a tento největší dar a největší milost předal apoštolům, aby pokračovali jeho jménem ve ztotožnění s ním. Slíbil, že bude s nimi (- v nich). Říká se, že Ježíš nás tak miluje, že kdyby to bylo co platné, podstoupil by oběť kříže znovu. Ale On udělal to, co odpovídá velikosti Boha a jeho lásky. Stále ji zpřítomňuje a ničím neumenšenou, tuto nejvyšší, vrcholnou oběť lásky, v okamžiku mše svaté podává ve svém oslaveném těle neustále Otcí. Tato oběť může být za každého z nás - *stačí naše přítomnost* – ale nějak nám to nedochází!

Velikost tohoto daru by nám měla být důvodem k co nejdokonalejší přípravě na jeho přijetí. Vždyť tím darem je Bůh sám. Proto i svátost Eucharistie je svátostí života – v ní osobně přijímáme Ježíše Krista, v jeho osobní, tělesné i oslavené přítomnosti. Tím tato svátost převyšuje ostatní svátosti.

Podstatné o ní říká sekvence Božího Těla, kterou je hymnus *Lauda Sión*, zde jeho část:

Co se myslí, oku skrývá,
to poznává víra živá
jako Boží zjevení.

Pod různými způsoby
sám Bůh živý je tu s' námi
v chleba, vína způsobě.
Pokrm těla, nápoj krve,
Kristus je však celý v prvé,
celý v druhé podobě.

Přijímáš-li, zůstal celý,
neláme se, nerozdělí,
celý se vždy požívá.
Tisíce ho přijímají,
všichni celého však mají,
aniž z celku ubývá.

Dobří, zlí ho požívají,
nestejný však úděl mají:
život nebo prokletí.
Zlým je k smrti, dobrým k žití;
jedny hubí, druhé sytí
téhož chleba přijetí.

Svátostný chléb když se láme,
v každé části požíváme
tělo Páně v celosti.
Podstata je nezměněna,
dále trvá nedotčená
moc a síla svátosti.

Chléb andělský přetajemně
stal se chlebem dětí země,
které zdvihá k božské cti.

V hymnu, ale ještě důrazněji v listu apoštola Pavla (1 Kor 11,29), je upozornění, že kdo nedělá rozdíl mezi chlebem k výživě těla a chlebem k výživě duše - „kdo nerozpoznává, že jde o tělo (a krev) Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.“

Na každé přijetí nejsvětější svátosti je potřebná příprava duše. K té slouží úkon kajícnosti na začátku mše svaté, ale již před ní by měla být vnitřní příprava s vyžadovaným eucharistickým půstem. Původně se půst držel od rána a před večerní mší pak byl tříhodinový. Dnes je před sv. přijímáním jen hodinový a nemusí být dodržen nemocnými, kterým je sv. přijímání donášeno knězem či akolytou. Je již samozřejmostí, že se nevztahuje na čistou vodu a léky. V přípravě jde jak o stav duše (bez závažného hříchu, kajícnost nad lehkými), tak i o touhu po spojení s Kristem ve svatém přijímání.

V době, kdy se nepraktikovalo denní sv. přijímání, se mnozí světcí na jeho přijetí připravovali po více dní a v poslední den se dokonce i celý postili. Jejich zaměření během přípravy se týkalo připomenutí si Boží velikosti a lásky a čím jsou oni. Při rozjímání o Kristu a projevech jeho lásky vzbuzovali svou lásku a touhu. S jakým srdcem k Eucharistii přistupujeme je pro náš život velmi důležité.

Příprava na přijetí sv. přijímání nemůže být tedy pouze před 1. sv. přijímáním v podobě katechismu. První přijetí této svátosti ať v dětství nebo v dospělosti je něčím jedinečným a aby bylo co nejlépe prožíváno, zaslouží si více než katechezi vyvolávat touhu. Zde je nejvhodnější i exerciční příprava, zaměřená na Boží velikost

hodnou klanění, při které bude prožívána a poznávána nepřekonatelná Boží láska a otevřen nebo zdokonalován osobní vztah s Kristem. Bez prožitku a poznávání Krista by byla tato největší událost – spojení s Bohem - nejspíš jen pouhým obřadem, který pro celoživotní udržení víry nemůže stačit.

Uvedené je zde i vysvětlením toho, že náboženství v životě některých lidí skončilo tímto obřadem. V jejich vzpomínkách bývá i to, že byli nuceni k odříkávání modliteb – tedy zase jen k obřadu, místo aby byli vedeni do vztahu s nekonečně dobrým Bohem. Této chyby sice už ubylo, ale je vystřídána druhou, nemenší chybou – příkladem, který mylně naznačuje, že k úspěšnému životu nepatří dávat Bohu první místo a že je normální vše dělat nejdříve k dosažení pozemských plánů. To, co je nutné pro vztah s Bohem udělat, je přidáváno jako doplňková kultura k případnému uspokojení svědomí. Vzorem zde není život ze svátosti, ale život v honbě, aby si člověk „užil.“ Nakonec si takový člověk užije – ale svých problémů a trápení (na zemi i trvalého na věčnosti), před kterým měl být životem ze svátosti chráněn nebo pak pro určité utrpení povýšen do Boží slávy k podílu na Božím životě.

Příprava dětí na 1. sv. přijímání by měla být i přípravou na život z této svátosti. Jsou svatí, kteří mohou být vzorem v přípravě na přijetí svátosti eucharistie i života z ní. Je užitečné dětem o nich vyprávět. Pokud bychom z této svátosti nežili, jaký by měla pro nás význam? Podívejme se zde částečně na dva vzory světic.

Svatá Marie Goretti již před 1. přijímáním, kdykoliv šla na trh do města, zašla také do kostela k svatostánku, Pánu Ježíši otvírala své srdce a zároveň mu naslouchala. Panně Marii před jejím obrazem svěřovala všechny starosti své i maminkiny. Mluvila s ní i o tom, jak ostatní děti poslouchají nebo zlobí a o agresivitě mladého souseda, kterého se začala bát. Svěřila jí také touhu jít k 1. sv. přijímání, ač pro chudobu nemá ani odpovídající oblečení jako ostatní děti. – Její vztah rostl a z eucharistie čerpala sílu k správnému rozhodování. Její pozemský život sice končil v necelých 12ti letech na následky 14ti bodnutí rukou vraha, ale když za ní do nemocnice přišel kněz, řekla mu: „Z lásky k Ježíši mu odpouštím z celého srdce a v nebi ho chci mít u sebe.“ – Tak vypadá láska pramenící ze svátosti. Bůh nechce smrt hříšníka, ale aby se obrátil a zachránil. Ježíš přišel, aby zachránil, co by zahynulo. (viz Lk 19,10) Prosba mučednice byla splněna a její vrah se ve vězení obrátil a po propuštění s kajícíností vstoupil do kapucínské kláštera.

Dalším vzorem může být blah. Alžběta /od Nejsvětější Trojice/ Catez. Jako malička byla zlobivá. Od maminky i v kostele však slyšela hodně o Bohu a zamilovala se do něj již před 1. sv. přijímáním. Měla ráda modlitbu a snažila se dělat radost druhým a Ježíši, který vše vidí. V den prvního sv. přijímání bylo pro ni všechno vnější nicotné a později řekla: „Toho dne jsme se zcela dali jeden druhému.“ Ježíš stále žil v její mysli a v jejím srdci. Přesto žila navenek normálním životem a s nadšením si každý rok užívala prázdnin. Uměla se při nich neomezeně radovat z Boží přítomnosti a dívat se na svět a vše v něm přijímat ve světle Božím. Ve vzpomínce řekla: „Všechno mi vyprávělo o Bohu...“ S dospíváním pochopila, že opravdová láska k Bohu spočívá v plnění konkrétního, aktuálního přání nyní a zde – ve světě. Všechno čím žila odevzdávala proto Ježíši a Panně Marii s touhou plnit jejich vůli. Její srdce toužilo získávat pro Krista ostatní a proto se snažila i pěkně vypadat, zejména když navštěvovala taneční večírky. Jejím přáním bylo, aby se ostatní při setkání s ní

setkávali s Kristem, aby ho cítili, aby byli zasaženi Boží milostí, kterou ji Bůh naplňoval. Své přání před vstupem na Karmel vyjádřila slovy: „Ať je můj život jedinou modlitbou, jediným skutkem lásky.“ Již ve světě prožívala hlubokou modlitbu, jak říkala, „v cele svého srdce.“ Tím ukazuje i nám, že hluboký vztah s Ježíšem lze žít na kterémkoli místě „v samotě srdce“. Své přítelkyni jednou napsala: „Tato nejlepší kontemplace je Bohem nabízena každé pokřtěné duši.“

Eucharistie je svátost posily, ale kdybychom z ní nežili, podobali bychom se tomu, kdo do domu zavedl elektřinu a místo využití její energie by přerušil její zdroj.

Tak pošetile jednájí věřící, když záhy po přijetí Eucharistie své spojení s Bohem naruší nebo přeruší hříšným jednáním; když oddělují život v kostele od života mimo něj, když duchovní – náboženský život izolují, jak si to přáli komunisté v době, kdy byli u moci. Kristus si však přeje něco opačného a nelze ho přijímat a nechtít mu vyhovět. Své přání říkal výstižně ve slovech: „*Vy jste světlo světa.*“ A to nelze ukrýt pod nádobu, to patří na svícen, aby všichni v domě viděli. Aby „viděli a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (viz Mt 5,14nn) To připomíná i apoštol Pavel: „*Žijte jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda.*“ (Ef 5,9)

Žít z Eucharistie stručně znamená být světlem, být solí země (viz 5,13), být užitečný podle Božího plánu pro svět.

Příprava na 1. svaté přijímání by měla nějakým způsobem obsahovat právě toto – že přijímání Eucharistie je pro život vlastní i světa. A hlavně vytváření vztahu před svatostánkem.

EUCHARISTIE - PRAMEN A VRCHOL ŽIVOTA CÍRKVE

Eucharistie je vrcholem celého křesťanského života. (KKC 1324) „*Přijímat tělo Páně při přijímání přináší jako hlavní plod důvěrné spojení s Ježíšem Kristem... Život v Kristu má svůj základ v eucharistické hostině.*“ – „*Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne*“ /Jan 6,57/. (KKC 1391)

Žít z Eucharistie znamená žít s Ježíšem, v Ježíši a pro něho. Základem života je zde naše otevřenost Kristu - a jde o stálé odevzdávání se a přijímání Boha.

Pán Ježíš se nám v každém svatém přijímání ve mši svaté dává coby oběť Otci i se svým oslaveným lidstvím a pravým božstvím a proto ke každému přijetí Eucharistie patří i celková naše odevzdanost Ježíši, aby přijímání bylo skutečným slavením této výměny a velkým díkůvzdáním. Jde o dík za zpřítomněnou Ježíšovu oběť na odpuštění hříchů a obnovení vztahu s Bohem v jehož síle je nám nabízeno pokračování života.

Ježíš svoji jednotu s Otcem vyjádřil slovy: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (Jan 14,9) K jednotě nám dopomáhá Duch svatý, který jako Láska vychází z Otce i Syna. Jako oni jsou jedno v lásce, tak i křesťané mají být jedno v lásce a svým životem tak vydávat svědectví a oslavovat Boha, který v nich působí.

Proč se to neděje, když Bůh chce milovat a působit skrze nás? – Protože mu bráníme způsobem sobeckého využívání své svobody, protože mu bráníme stejným způsobem jako lidé v Betlémě, kteří odháněli sv. Josefa s těhotnou Marií slovy: „Nemáme místo!“ Ve svém sobeckém smýšlení viděli jejich pobyt jako neekonomický, kdyby se těm „chudákům“ při něm narodilo dítě, jak se dalo předpokládat. Evangelium jen říká: „v zájezdním útulku nebylo pro ně místo.“ Ekumenický překlad totéž cituje slovy: „Nenašlo se pro ně místo pod střechou.“ (Lk 2,7)

I dnes jsou srdce, která pro Ježíše nemají místo. A jsou to „křesťané“, kteří nechtějí žít z Eucharistie v neustálém láskyplném spojení s Bohem a upřednostňují jakýkoliv jiný život, jsou těmi, kteří nemají pro Ježíše místo ve svém životě.

Ježíš však každého z nich ve křtu přijal za přítele a bratra a nepřestává přinášet spásu. „On stojí u dveří našeho srdce a klepe.“ – „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zj 3,20)

Na každém z nás je jak se zachováme, zda Ježíše vpustíme do svého života nebo ho necháme stát vně svého srdce. Verš knihy Zjevení se týká přijetí Eucharistie. Víme, že Ježíše máme žádat, aby vešel do našeho srdce – jenže to by znamenalo nechat v něm působit jeho lásku do všech důsledků.

Ve svatém přijímání jde o výměnu. Odevzdávám se a přijímám Ježíše do svého života, abych s jeho posilou plnil Otcovu vůli. Život z této svátosti vede k tomu, co v listu Galatským píše ap. Pavel: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“ (Gal 2,20)

V apoštolových slovech je podstata slavení Eucharistie a její cíl. Papež Lev Veliký napsal: „Naše účast na Těle a Krvi Kristově slouží jedině tomu, abychom se stali tím, co jíme.“ A církevní Otcové poukazovali na to, že jako rostlina asimiluje minerály a zvířata rostliny, tělesný pokrm se proměňuje v toho, kdo ho požil - slabší životní princip je vždy ztotožněn se silnějším – zde tedy Chléb života má moc proměňovat toho, kdo se jím sytí, v sebe. Blah. Giacomo Alberione v tom smyslu mluví o narození z Hostie. Platí to o všech světcích dvoutisícileté historie Církve. Alberione nám říká, že Nejsvětější Svátost byla pro ně skutečným pramenem, ze kterého čerpali všechnu radost a sílu, a to i uprostřed křížů a utrpení. Svaté přijímání bylo vrcholným bodem jejich života, středem, k němuž byl celý jejich život soustředěn.

P. Vojtěch Kodet v knížce „O eucharistii,“ v pojednání k uvedenému citátu Lva Velikého, nepřímě připomíná Pavlova slova v listu Galatánům a dodává vysvětlení: „*Kristus, který se nám v eucharistii daruje, nám tím dává účast na svém vlastním životě a poslání, zve nás k odpovědi na dar jeho lásky a oběti. Při svém vydání se až do krajnosti během poslední večeře Ježíš řekl učedníkům, a tedy každému z nás: ‚Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já‘ (Jan 13,15). Cílem slavení eucharistie je tudíž sjednotit se s Kristem ke chvále Otce v životním postoji sebedarování.*“ – V tom je život ze svátosti.

Skončení mše svaté nemůže tedy být koncem bohoslužby v mém životě. Ta konkrétní mše sv. končí slovy: „Jděte v pokoji.“ - Ale zde začíná druhá, která je pokračováním toho, co jsme v první přijali – život Krista v realitě našeho života. Boží očekávání je, že Krista necháme skrze sebe působit. On je „Pokoj“ a slova „jděte v pokoji“ znamenají naši cestu v jeho lásce ke všem ostatním. Jsme to my, kteří jsme Krista přijali a na kom má svět pravdu o Kristu poznat. – Pro jak veliký úkol jsem stvořen a jak veliké věci ode mne Bůh očekává.

Vědomí toho mě má vést k dokonalé pokoře (podobně jako Pannu Marii), při vědomí vlastní nicotnosti a obdarování Boží důvěrou i vedením. Jak jen je bláhové se jich zříkat!

A jak je prospěšné na vše říkat Bohu své „ano“ jako Panna Maria. Bůh ji na počátku vyvolil, aby z Ducha svatého počala Bohočlověka - Ježíše Krista, Spasitele. Ona řekla ano i k jeho výkupné oběti, při které ho svojí účastí provázela a on jí z kříže dal za úkol být i naší matkou.

Naše „ano“ ke každé nabízené milosti je také impulsem pro Boží lásku k dalšímu našemu obdarování. Na naší a Boží Matce můžeme vidět, jak po jejím „ano“ následovalo utrpení, o kterém si mnozí dovolí říci „jak je mohl Bůh dopustit.“ A v životě mnohých světců můžeme též vidět utrpení, coby „divný“ podíl na Boží lásce. Ale což nestojí chvíle utrpení za věčnou spásu druhých a za podíl na Kristově životě? (Také nesení onoho utrpení je součástí života z nejsvětější svátosti.) Přesto mnozí „křesťané“ nejsou ochotni ani pro svoji věčnost odříci si něčeho, k čemu je láká tělo a svět. Snad se o nich dá říci, že nemohli poznat Krista a právě proto se potácí ve své slabosti a potřebují modliteb a pomoci těch, kteří s ním žijí.

V životě z Eucharistie se umocněně stupňuje to, co jsme přijali ve křtu jako „Synovství Boží.“ Ježíš a já v ní vytváříme skutečnou jednotu. Uvědomuji si však co vše znamená vytváření této jednoty?

Znamená to sjednocovat se sukřížovaným a vzkříšeným Kristem a v něm se sjednocovat navzájem s bratry a sestrami. Vytvářet jednotu lásky, která má být znamením sounáležitosti s Církvi, mystickým tělem Kristovým. Znamená to život s Kristem trpícím i oslaveným. Trpícím v mystickém těle, v bratřích a sestřích na cestě tímto životem i oslaveným v nebi. Ta jednota s druhými má být konkrétní, viditelná v činech a ne něčím abstraktním.

Ve mši svaté tvoříme tajemné tělo skrze Krista a společnou oběť „za všechny“. V jeho kříži byla zpečetěna nová jednota všech lidí s Bohem v nové a věčné smlouvě. A od té doby je vše mezi námi a Bohem „skrze něho, s ním a v něm“. A platí to zde na zemi zejména o jednotě, za kterou se Ježíš modlil při Poslední večeři, po ustanovení Eucharistie: „aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás jedno,... já v nich a ty ve mně“ (Jan 17,21-23)

Sjednotit se v porozumění nebývá snadné. Jednotlivci i národy se ve světě spojují, ale proto, aby byli mocnější a žili v převaze nad druhými. Také ti hledají spojence z obdobného důvodu, k němuž často přibývá pomsta. Úsilí o takovou jednotu nemohou vyústit v pokojnější život a rozvoj života, ale přináší větší obavy a hlubší nenávisť s neštěstím. Vyskytuje se to kolem nás v různých vztazích, v rozpadávajících se manželstvích i jinde, na mezinárodním poli, často se tento problém objevuje v televizi i mezi těmi, kteří mají ovlivňovat a řídit život v naší zemi. Jak jen potřebujeme někoho, kdo opravdu sjednocuje? Tím je jen Ježíš, s nímž nás sjednocuje skutečnost Eucharistie. Jen skrze něho, s ním a v něm trvá jednota, která je jednotou lásky, lásky schopné měnit svět k pravému dobru. Největší překážkou této jednoty s ním i námi vzájemně, jsou hříchy proti lásce. Život ze svátosti je životem, který se jim vyhýbá nebo s nimi bojuje. Žít ze svátosti znamená nesmířit se s nimi.

Kardinál Korec na téma jednoty napsal: „*Svatým přijímáním se Kristus nerozděluje mezi nás, ale my se sjednocujeme s ním, přetváříme se na něj, tvoříme jeho Tajemné tělo. Sv. přijímání nás proto shromažďuje a sjednocuje v Kristu, přemáhá naši rozdrobenost a zevnitř buduje stále pevnější jednotu lidstva v Kristu. Stáváme se Kristovými pokrevními příbuznými. Pravá jednota našich rodin bude proto vyrůstat z Kristova tajemství a z jeho lásky. Pravá jednota národa a národů nebude spočívat pouze v konferencích a sjezdech, ale bude se rozrůstat zevnitř, skrze tajemství soustředěné ve mši svaté působením Ducha Svatého.*“

Slova papeže Jana Pavla II. upozorňují, že slavení Eucharistie již předpokládá existenci společenství (to vyplývá už ze křtu), upevňuje je a přivádí k dokonalosti. (*Ecclesia de Eucharistia*, čl.35) Pokud tento vliv Eucharistie mezi námi není, měli bychom se sami sebe ptát, jak je to s naším slavením tohoto svátostného tajemství doopravdy?

Tyto stránky alespoň trochu poukazují na to, jaké má být, včetně nezbytného života z něho.

LITURGICKÉ SLAVENÍ EUCHARISTIE

„Eucharistická liturgie se rozvíjí podle základní struktury, která se přes všechna staletí uchovala až do naší doby. Člení se na dvě velké části, které tvoří v základě jednotu:

- *shromáždění se, **bohoslužba slova** se čtením, homilií a přímluvami;*
- ***eucharistická bohoslužba** s předkládáním chleba a vína, s proměňováním a s přijímáním.*

Bohoslužba slova a eucharistická bohoslužba tvoří společně „jeden služební úkon“; stůl připravený pro nás v eucharistii je totiž zároveň stůl Božího slova a stůl těla Páně.“(KKC 1346)

„Já jsem Cesta, Pravda a Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ (Jan 14,6) – To jsou Ježíšova slova po skončení Poslední večeře a ustanovení Eucharistie. Hodí se i do úvodu na téma stavby a průběhu mše svaté, v níž se uskutečňuje přesně totéž, co tehdy Ježíš uskutečnil ve večeradle. O žádném z jeho slov nemůžeme pochybovat.

Ve mši svaté budeme prožívat přítomnění jeho života i díla, zvláště jeho smrti a vzkříšení, z nichž pramení křesťanský život. Tím životem je Kristus sám, přicházející s největší možnou láskou.

Katechismus o slavení mše svaté říká: *„Všichni se shromáždí. Křesťané se scházejí na jedno místo k eucharistickému shromáždění. V jejich čele je sám Kristus, který je hlavní osobou eucharistie. Je veleknězem Nové smlouvy. On sám neviditelně předsedá každé eucharistické oběti. Biskup nebo kněz předsedá shromáždění právě proto, že ho zastupuje (tím, že jedná „in persona Christi capitis“), zosobňuje Krista jako hlavu, ujímá se slova po čteních, přijímá obětní dary a pronáší eucharistickou modlitbu. Všichni se činně podílejí na slavení, každý svým způsobem: lektori, ti, kteří přinášejí obětní dary, ti, kteří rozdávají přijímání, a všechen lid, který projevuje svou účast skrze „Amen“.“(KKC 1348)*

Na začátku bohoslužby se všichni žehnají křížem, jehož znamení děláme pozvednutím ruky k čelu se slovy *„Ve jménu Otce,“* pak spuštěním dolů za slovy *„i Syna,“* který pro nás sestoupil od Otce pro naši spásu. A dokončujeme znamení slovy *„i Duchu svatého,“* při pohybu ruky z levého ramene na pravé s připomenutím, že nás tato Božská osoba objímá, a naznačující i touhu končit mezi vyvolenými po pravici Boží (srov Mt 25,34).

Po pozdravu kněze následuje úkon kajícnosti. Je to způsob poslední přípravy duše na setkání s Bohem a zároveň už předstoupení před něho, protože jen on nám může dát vidět

naše provinění v pravém světle a s dotykem své lásky v nás vzbudit očist'ující lítost nad tím, co v našem životě nebylo v souladu s jeho vůlí. Překážkou na plné účasti Eucharistie – sjednocení se s Kristem - by bylo, kdybychom v srdci chovali neodpuštění nebo byli v těžkém hříchu. Z lásky ke Kristu se máme skrze lítost zříci nejen svého hříchu, ale i příliš vyhraněného způsobu myšlení, řeči a úkonů. Máme uznat a vyznat, že jsme hříšní, a svá provinění odevzdat Bohu, abychom od něj očištění mohli plně prožívat úchvatné dílo Boží lásky.

O nedělích (mimo adventní a postní dobu), o svátcích i slavnostech je před vstupní modlitbou zařazen chvalozpěv: *Sláva na výsostech Bohu*.

Bohoslužba slova začíná prvním čtením z Písma sv., které bývá ze Starého zákona – z období očekávání Vykupitele. - Texty mají vztah k Novému zákonu, z něhož je další čtení. Po něm či zpěvu žalmu kněz čte evangelium, v němž hovoří Kristus nejen slovy, ale i svým životem, smrtí a vzkříšením.

Všechna čtení i evangelia končí větou: „*Slyšeli jsme slovo Boží.*“ Je to výzva k jeho přijetí. Kněz se pak ujímá slova a pro náš život přidává podle jím viděné aktuální potřeby vysvětlení textu nebo poučení. V neděli a o slavnostech následuje „Vyznání víry“ a bohoslužba slova končí přímluvami, na které obvykle odpovídáme: „Prosíme tě, vyslyš nás.“

Zde se začíná projevovat naše jednotné společenství víry a starosti jednotlivce i společenství jsou společně neseny v přímluvné prosbě k Bohu.

Bohoslužba oběti začíná přinášením darů. Zástupci shromážděných nesou chléb a víno. Chléb získaný z Boží štědrosti jako plod země a lidské práce, aby se mohl stát chlebem věčného života - symbolizuje naše práce se vším všudy. Víno je symbol námi připojovaných obětí, modliteb, života s jeho problémy i všeho, co chceme aby bylo proměněno; a s Kristovou obětí předloženo Otci a jím přijato. - *Ježíš sám nám to dovoluje, abychom toto vše s celým vlastním životem směli zapojit do jeho daru, aby on svou a naši obět', svou a naši lásku mohl předložit Otci.* (-použito slov kard. Korce)

Kněz, když nalévá víno a trochu vody do kalicha, potichu říká: „*Jako se tato voda spojuje s vínem, tak ať jsme spojeni s božstvím věčného Slova, které je spojeno s naším lidstvem.*“ - Jaká úžasná výměna se to chystá! Člověk odevzdává sám sebe, se vším negativním a bude přijímat to nejpozitivnější - Boží život.

Eucharistická modlitba začíná výzvou kněze k pozdvižení srdce, na kterou je odpověď shromážděných: „Máme je u Pána.“ – Máme je však vždy vyzdvižené až k němu? – Je třeba vždy dávat pozor na to, co říkáme, aby to bylo skutečností.

Na závěr preface, kterou po našich odpovědích kněz začal slovy: „Vpravdě je důstojné a spravedlivé...“ (a v níž „*církev vzdává díky Otci, skrze Krista v Duchu svatém, za všechna jeho díla, za stvoření, vykoupení i posvěcení*“ - KKC 1352) společně s anděly v úctě zpíváme: „Svatý, svatý, svatý!“ - zdravíme tak Pána slávy, který přichází, ale i adorujeme. Začíná nesmírné tajemství vstupu živého Boha do našeho života.

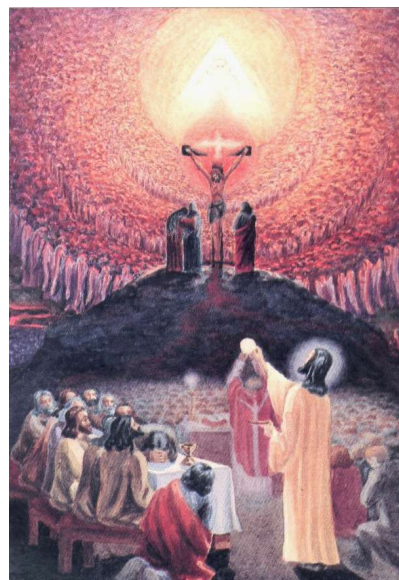
Nadchází přítomnění nejvrcholnější chvíle Kristova života a při eucharistické modlitbě se stáváme spoluúčastníky Kristovy oběti na kříži s jejím završením v oslavě vzkříšení a nanebevstoupení.

Kněz se modlí: „*Učiň, Bože, ty sám, ať je tato obět' v plnosti tvého požehnání tobě zasvěcená, právoplatná a duchovní, hodná tvého zalíbení; ať se nám stane tělem a krví tvého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista.*

Neboť on večer před svým utrpením vzal do svatých a ctihodných rukou chléb, pozdvihl oči k nebi, k tobě, svému Otci všemohoucímu, vzdal ti díky a požehnal, lámal, dával svým učedníkům a řekl: „Vezměte a jezte z toho všichni; toto je moje tělo, které se za vás vydává.“ Po večeři vzal také kalich, znovu ti vzdal díky a požehnal, dal svým učedníkům a řekl: „Vezměte a pijte z něho všichni; toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.“

Při vyslovování konsekračních slov kněz propůjčuje svá ústa Kristu a ten jimi uskutečňuje přeměnu celé podstaty chleba v podstatu jeho Těla a vína v podstatu jeho Krve. Následně Kristus podává Otci pod nekrvavou způsobou zpřítomnění své oběti na kříži, v níž mu projevil svou oddanost a k lidem nejvyšší lásku. Bůh Otec ji jistotně přijímá, protože jde o oběť Kristovu a jeho oslavení.

Skutečnost předčí jakákoliv slova snažící se ji přiblížit. Podívejme se alespoň letmo na kněze, který tyto okamžiky dokonale prožíval. Je jím stigmatizovaný P. Pio z Pietrelciny. Účastníci jím sloužených mší sv. popisují jeho uchvácení a vtažení do dramatu liturgického děje, které bylo na něm vždy patrné i když pokaždé odlišné. Marie Winowska je přesvědčena, že kdo se účastnil jeho mší, už nikdy nebude schopen být přítomen na mši jako pouhý divák.

Od obětování nabýval rytmus posvátného dramatu na intenzitě. Když P. Pio pozvedal patenu s prosebnou tváří, jeho oči jakoby se ztrácely v neviditelném světle a on setrval bez pohybu, mnohem déle, než zaberou slova stanovené modlitby. Vznikal pocit, že do aktu obětování zahrnuje celý svět. Z očí mu vytryskly slzy a tiše vyjadřoval, co M.W. popsala jako výzvu: „Zde je to, co Ti, věčný Otče, přináším jménem Syna, kterého zastupuji. Tuto obrovskou lidskou bídu, tuto zžírající úzkost srdce, tyto hříchy... A vkládám to všechno, jedno přes druhé, do Tvé náruče, na Tvé Srdce. Pokus se vrátit mi to všechno ještě lépe v podstatě proměněné! ...“ – přítomní si uvědomují posun do věčnosti.

Někdy již po „Sanctus“ proudily z jeho čela kapky potu a jeho rysy připomínaly muže bolesti v zápase se smrtí. Když pak pronášel Kristova slova nad chlebem a konsekrační: „toto je má Krev“ – jeho tělo se zachvělo, ze stigmat mu vytryskla krev a zdálo se zřejmé, že Kristovo umučení vidí i prožívá na vlastním těle. Bylo prý otřesné vidět ho při nekrvavé eucharistické oběti, jak ve své oddanosti k trpícímu Kristu cedí krev vlastní. Není divu, že někteří z poutníků v takové chvíli uvěřili, neboť právě za obrácení lidí na víru P. Pio podstupoval Kristova muka.

Býval u něj také postřehnutelný okamžik, kdy se jeho rysy uvolnily, zazářily do úsměvu a jeho oči patřící na Hostii jakoby se s ní laskaly pohledem nekonečně něžné lásky. Její požití při přijímání ho přivádělo do radostné extáze a napití z kalicha mu dávalo prožívat radost v nejvyšší míře, převažující předtím prožívané utrpení.

O mši svaté sv. Jan Maria Vianney řekl: „Kdybychom poznali hodnotu mše svaté, s jak velkou horlivostí bychom jí naslouchali! Všechny dobré skutky dohromady nevyváží cenu mše svaté, protože jde o lidské skutky, ale mše svatá je dílo Boží.“

A zde si můžeme připomenout i vyjádření sv. Bernarda: „Víc se vyplatí být zbožně přítomný na mši svaté než obejít na poutích celý svět.“

Druhou částí bohoslužby oběti je přijímání. Při něm se viditelným způsobem sjednocujeme s neviditelným Kristem, abychom byli jedno. Tato část mše sv. začíná výzvou, abychom se ve společenství se všemi, kdo vyznávají Kristovo jméno pomodlili modlitbu jak nás naučil Pán Ježíš, v níž smíme Boha nazývat Otcem, doslova „tatínkem“ – Otče náš..

Po ní a další knězem vyslovené prosbě následuje pozdravení pokoje. Krista oslovujeme jako Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Kněz pak pozvedá Hostii a na jeho slova: „Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově“ odpovídáme slovy: „Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena.“ Následuje podávání Těla Kristova, modlitba po přijímání a závěr liturgického obřadu s požehnáním.

P.Josef Zvěřina o Eucharistii učil, že *svými kořeny sahá do sebedílení Otce, Syna, a Ducha svatého ve vnitřním životě nejsvětější Trojice. Syn, který byl poslán, spolupůsobením Ducha sv. přijal tělo z Panny Marie, obětoval se nyní za součinnosti Ducha sv. vtahuje celou církev do své oběti, dokud znovu nepřijde.*“ (Teologie agapé s.286)

Součástí naší eucharistické úcty je také adorace Nejsvětější svátosti. Je důležitým postojem, v němž se svému Spasiteli klaníme, děkujeme mu, chválíme ho, oslavujeme ho. Při ní mu svěřujeme těžkosti svého života a vyslovujeme i své prosby. Přiznáváme svou závislost na Bohu, před kterým se skláníme s uznáním jeho svrchovanosti. Při adoraci srdcem s vědomím své nicotnosti se nám často dostává poznávání Boží lásky. Když se ze své vůle vystavíme se svou „bídou“ Božímu zraku, s potřebnou silou získáme nad ní moc. Bůh je Láska. Nechme se jím proměnit. Materiálem k proměnění je naše ubohost, tvořená hříchy. Přijímejme naši slabost, všechny naše „tragické problémy“ i svou nemohoucnost a použijme je pro úplnou otevřenost Bohu při adoraci.

V době, kdy se nemůžeme účastnit mše svaté s přijetím Kristova Těla, můžeme spojení s ním dosahovat „duchovním svatým přijímáním.“

Sv. Leonard Maurizio řekl, že pokud vícekrát denně někdo koná duchovní přijímání, ono během měsíce dokáže změnit jeho srdce.

Za pozvané k duchovnímu svatému přijímání se mohou považovat „*všichni ti, kdo mají touhu těšit se z nebeského Chleba a chovají v sobě živou víru, jenž je činná skrze bliženskou lásku.*“ (z XIII. sezení Tridentského koncilu)

Náš kancionál pro duchovní svaté přijímání nabízí tuto modlitbu:

„Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi pravdivě a skutečně v nejsvětější svátosti přítomen jako Bůh a člověk. Věřím, že mě miluješ. Také já chci tebe dokonale milovat, ale co mohu, Pane, bez tebe? Ty jsi, Bože, má síla. Toužím po tobě. A protože tě právě nyní nepřijímám v oltářní svátosti, prosím, přijď ke mně aspoň duchovně a učiň si u mě příbytek. Pane, zůstaň se mnou a nedopusť, abych se od tebe odloučil.“

Kompendium katechismu katolické církve pod paragrafem 292 odpovídá na otázku jaké je ovoce sv. přijímání slovy: „Svatým přijímáním vzrůstá naše spojení s Kristem a jeho církví, uchovává a oživuje se milost přijatá při křtu a biřmování a roste naše láska k bližnímu. Takto posilovaná láska zahlazuje všední hříchy a chrání nás do budoucna před smrtelnými hříchy.“